

LELKI NEHÉZSÉGEK

Életemnek az az időszaka, amelyet a misszionárius iskolában töltöttem, valóban felbecsülhetetlenül értékes volt. Nagy kegyelmet és áldást kaptam ott. De nem lehet azt mondani, hogy nem voltak nehézségek. Eleinte nem számított, milyen sokat imádkoztam, nehézségeken mentem keresztül, nem volt pénzem buszjegyre, és tartósan éheztem. Minden nap, amint azon gondolkodtam, hogyan kell üres gyomorral nagy távolságra elmennem bizonytságot tenni, elcsüggedt a szívem. Hideg téli napokon, mikor hosszú egynapos utakról visszatértem egyetlen fillér nélkül, éheztem és az ájulás szélén voltam. Azonban ahogy egyre tovább tartott a képzésem, képes lettem rá, hogy legyőzzem ezeket a nehézségeket a testben. Amint folytattam a misszionárius iskolát, keresztülmentem lelki nehézségeken is. Ezek a nehézségek még nagyobb tehertételt jelentettek számomra, mint a test nehézségei.

Másoknak például megválaszolásra kerültek az imáik, és elkezdtek változni, én viszont akármennyit imádkoztam, zavarban voltam, mert úgy tűnt, mintha Isten nem felelne. A közös imádkozások előtt a testvérek és testvérnők sokszor tettek bizonytságot: „Isten felelt az imámra így és így, és ellátott ennivalóval. Megválaszolta az imáimat, és megadta a viteldíjat a buszra”. Én addig nem tapasztaltam ilyen dolgokat, és így kétségek között és félelemben voltam, azt gondolva: „Hogyan lehetek én az Evangélium szolgája? Hagyjam abba az egészet itt mindennek a közepén?” Egy másik nagy belső küzdelmemre akkor került sor, mikor mások felvillanyozódva tértek vissza a tanúságtételekről, attól, ahogy találkoztak emberekkel, és hirdették nekik az Evangéliumot – nekem azonban nem volt sikerem. Mikor a testvérek elmentek prédikálni, csak egyszerűen elindultak, egyetlen gondolat nélkül, ám mikor visszatértek, mélyen meg voltak érintve a nap történéseitől, és bizonytságot tettek: „Ma hirdettem az Evangéliumot, és egy ember, aki bűnökben gyötrődött, halotta a szavakat, amiket prédikáltam, üdvösséget kapott, és nagyon boldog lett”. Nálam viszont, bár sokaknak hirdettem az Evangéliumot, egyetlen ember sem akadt, aki rajtam keresztül kapott volna üdvösséget. Egyszer mikor egy emberrel találkoztam, hirdetni akartam neki az Evangéliumot, és meg akartam próbálni megmenteni őt, így elkezdtem az I. Mózesztől a Jelenésekig, kiöntöttem az egész szívemet, és minden Igét elmondtam, amit csak tudtam. Azonban mégsem kapott üdvösséget rajtam keresztül. Sőt kicsit később bizonytságot tett arról, hogy egy másik testvéren keresztül üdvösséget kapott, amittől nagyon elcsüggedt a szívem.

KÉTELKEDÉS AZ ÜDVÖSSÉGBEN

Mindezek mellett egy nagyobb gyötrődésen is keresztülmentem: elkezdtem kételkedni az üdvösségemben. A legtöbb embernél, mikor üdvösséget kap, általában közreműködik egy másik

személy, aki már korábban megkapta az üdvösséget, és aki megosztja vele az Igét, az illető pedig az Ige hallgatása közben nyer hitet, felismerve: „Óh, olyan erkölcstelen bűnös voltam, de Jézus Krisztus vére megtisztított” - és a szíve megszabadul a bűntől. Én azonban nem egy Igét prédikáló személyen keresztül kaptam üdvösséget. Bár ez nagyon ritka, az üdvösségben részesülésem előtt küszködtem a bűn miatt, ám Isten vezetésén keresztül képes lettem rá, hogy meglegyen a hitem: „Krisztus vére által minden bűnöm megtisztult.” – annak ellenére, hogy nem hallottam az Evangéliumot másoktól. Bár sokaknak prédikáltam az Evangéliumot, nagyon ritkán találkoztam olyanokkal, akik hozzám hasonló módon jutottak üdvösségre. Nagyon örültem, mikor felismertem az üdvözülés becses igazságát, amelyet másokkal is megosztottam a presbiteriánus gyülekezetnél, ahová jártam, ám senki sem volt képes megérteni engem. Aztán adódott az alkalom, hogy bekerülhettem a misszionárius iskolába. A többi velem együtt tanuló testvér úgy kapott üdvösséget, hogy hallotta az Evangéliumot a misszionáriusoktól. Mikor hallottam a bizonyoságtételeiket, láttam, hogy azok számos tekintetben különböznek az enyémtől. Egyes testvérek, ahelyett, hogy mosolyogva egyszerűen csak azt mondták volna: „Boldog vagyok, mert Jézus Krisztus megmentett a bűneimből.” – és az üdvösség igazságáról beszéltek volna, arról szónokoltak össze-vissza, hogy: „Olyan boldog voltam miután üdvösséget kaptam, hogy egy egész hónapig úgy éreztem, mintha a levegőben lebegnék.” Én annyira különböztem a többi testvértől ebben a tekintetben, hogy elkezdtem feltenni magamban a kérdést: „Valóban meg vagyok váltva?” A legpontosabb mód arra, hogy bizonyosságot nyerjünk az üdvösséget illetően az, hogy a Biblia Igéin keresztül ellenőrizzük, vajon meg vannak-e bocsátva a bűneink, vagy sem. De ahelyett, hogy az Igén keresztül nyernének bizonyosságot, a legtöbben úgy próbálják megállapítani az üdvösségüket, hogy összehasonlítják magukat másokkal, mivel hiányosan ismerik a Bibliát. Ez az oka, hogy az emberek sokszor kétségbe vonják az üdvösségüket. Én is keresztülmentem ilyen szakaszon. A szívem állandóan kétségbeesett. Elkezdtem aggódni: „Mi van, hanem vagyok megváltva? Mi van, ha nem vagyok újjászületve? Mit kell tennem?” Ez a gyötrődés aggasztotta a szívemet a leghosszabb ideig. Mielőtt belekerültem ebbe a gyötrődésbe, az Igék, amelyeket a misszionáriustól hallottam a bibliaórákon, olyan becsesnek és megindítónak tűntek, ám most, mivel annyira lekötöttek a problémáim, úgy elvesztem a gondolataimban, hogy nem voltam tudatában a prédikáció során elhangzott Igéknek. „El kellene hagynom a misszionárius iskolát?” Nem tudtam mit tenni, csak azt gondolni, hogy esetleg el kellene mennem egy mély barlangba, a hegyekbe, és imádkozni, miközben böjtölök száz vagy akár kétszáz napig. „Nem számít, hogy élek vagy meghalok, legalább lesz valamilyen végeredménye az egésznek.” A Sátán játszott velem ezekben a pillanatokban. „Nincs értelme számodra, hogy itt maradj,” - vezette a gondolkodásomat – „kételedsz az üdvösségedben, ezért el kell menned innen. Irány a hegy, és élj egy barlangban száz vagy kétszáz napig, és böjtölj. Ha meghalsz az éhségtől, meghalsz. Ha hideg van, hideg van, mindegy, hogy minek, de valaminek történnie kell.” Mély gyötrődéseken mentem keresztül, mert a Sátán folyamatosan sürgette a szívemet, hogy hagyjam el a misszionárius iskolát. Valójában a kegyelem, amit kaptam, miközben a misszionárius iskolában tanultam, nagyon bámulatos és csodálatos volt. Ha összehasonlítom

magam, mielőtt a misszionárius iskolába kerültem, és miután ott tanultam, egy egészen új emberré váltam. Az öröm és a hála, amelynek részese lettem a hit megszerzésének folyamata során, nagyszerű volt. Azonban sok nehézség is akadt. A nehézségek közül, amelyeket átéltem, legjobban attól szenvedtem, mikor kételkedtem az üdvösségemben. A testvérek összegyűltek a reggeli ima-alkalom során, mint mindig, hogy megosszák egymással a bizonyosságaikat és imádkozzanak. Ekkor elmondtam nekik a problémámat. „Én azt gondolom, üdvösséget kaptam, de a különbség köztetek és köztem az, hogy nekem nincsenek olyan élményeim, mint amiről ti beszéltek. Én biztosan tudom, hogy meg lettek bocsátva a bűneim, de úgy tűnik, hogy nincs változás a szívemben.” Őszintén megosztottam a testvérekkel, ami a szívemben volt. Ők azonban vádoltak: „Isten, Iskariótes Júdás van köztünk.” Azután elkezdtek támadni engem: „Hogy jöttél misszionárius iskolába hit nélkül?” Hogy elkerüljek minden gyötrődést, egyszerűen csak leültem, és hallgattam, amit mondtak. Miután befejezték, feléjük fordultam, és azt mondtam: „Rendben, tegyük fel, hogy nem kaptam üdvösséget; akkor vezessetek rá, hogy megkapjam az üdvösséget.” Azonnal mind elkezdtek beszélni a Bibliáról, ám olyan Igékről, amelyeket már tudtam, és hittem. Így felkiáltottam: „Ezek mind olyan dolgok, amelyeket felismertem, és hiszek!” Akkor aztán semmi mást nem tudtak mondani vagy tenni.

AZ ERŐSEBB BIZONYOSSÁG ÉS SZABADSÁG FELÉ

Abban az időben határozottan rájöttem egy dologra: az üdvösség nem azonosítható egy meghatározott móddal, ahogy valaki érez, sem egy meghatározott változással, amin valaki keresztülmegy. Felismertem, hogy az igazi üdvösség akkor jön létre, mikor hiszem, hogy Jézus Krisztus vére kétségbevonhatatlanul megbocsátást hozott a bűneimre, és mikor hitet nyerek arra, hogy azt mondjam: „Igaz vagyok”. Szabadsághoz jutottam azáltal, hogy felismertem: a hitem, amely előzőleg volt, mikor hittem, hogy a bűneim meg lettek bocsátva, az volt az, ami az üdvösségre vezetett. Ezt követően eltelt pár nap, mielőtt kimentem volna újra bizonyosságot tenni, egy testvér pedig azt mondta nekem: „Park testvér, miért vagy ilyen esztelen? Miért kerülsz ellentmondásba a többiekkel, akiknek ez a véleménye? Közben pedig elveszted a hited, és keresztülmész ezen a zűrzavaron... Nincs szükség rá, hogy elmondd ezt a testvéreknek.” Később rájöttem, hogy ez a testvér idősebb és tapasztaltabb volt, mint én, azonban neki is kétségei voltak, csak magában tartotta. Nem sokkal ezután ez a testvér elhagyta a misszionárius iskolát, az élete pedig olyanná változott, amelynek semmi köze nem volt az Evangéliumhoz. Ezt látva képes voltam felismerni, hogy a múltamban minden egyes pillanat nem általam történt, hanem Isten által. Bármikor, ha kételkedtem, Ő lehetővé tette számomra, hogy kimeneküljek a bizonytalanságból, azáltal, hogy felismertem, az örömhír Isten kegyelméből az enyém. Az igazat megvallva nagyon örülök, hogy ezek az események akkor történtek, mikor a misszionárius iskolában voltam. Ha még Ahpgokdongban vagy Guhchangban kerültem volna ilyen bizonytalanságba, akkor nem bírtam volna segítséget kapni

más testvérektől és testvérnőktől, valószínűleg félreraktam volna az Evangélium munkáját, és eltávoztam volna a világba. Előre tudva ezt, Isten megadta nekem a kegyelmet, hogy elszakadjak ettől a világtól. Nem tudok mást tenni, csak hálás lenni Istennek az útmutatásáért, és azért, ahogy vezetett engem életem minden pillanatán keresztül.